

жемъ Българи-ти нѣмахъ защо повече да ся бавять, запыта Сурсувула:

— Що ще бжде сега съ Българіѣхъ? Старець-тъ вмѣсто да отговори сниши рамена.

— Ала тѣй не може да остане!

Сурсувуль помълча, размышляваше и послѣ рече:

— Могътъ, най-сѣтиѣхъ, да дойдътъ такывы обстоятелства..... Може бы да ся смили Богъ надъ наше-то бѣдно отечество и да прати нѣкакъвъ случай, отъ кой-то и за него да бжде нѣкакво добро. Трѣбва да търнимъ и да чакамы. Търпѣніе-то е добродѣтель, както особно при всякого челоуѣка, тѣй и вообше при народъ.

— Ако чака Българія на обстоятелства, забѣлѣжи му Ясень, то обстоятелства-та никога нѣма да ся обърнътъ на нейно добро, нѣ на зло; защото, като чака, все повече и повече ще пада и ще ся повреждава, па най сѣтиѣхъ нѣма и да заслужи нѣкакво добро. Трѣбва ни сами да отворимъ обстоятелства, да ги направимъ, трѣба да ги подчинимъ на себе-си, а не още отъ напрѣдъ да имъ простремъ вратове за въ ярема.

— Па що да ся прави? запыта Радомиръ.

— Бой на Гърцы-ты! отговори Ясень.

— Бой! извика старець-тъ уплашенъ и растрѣперанъ, като че ли ненадѣйно съ босъ кракъ е стѣпилъ на змиѣ; кога? съ що? какъ?

Ясень съвсѣмъ мирно и спокойно отговори:

— Тутакси, ако ще бы и съ голы рѣцѣ. А ако ся не надѣямы на силъ-тъ на наши-ты плѣсницы (юмуруцы), а то да ископаемъ изъ гробове-ты орѣжіе-то на наши-ты дѣды, да ся въорѣжимъ съ него, па хайде въ боя. Съ тоя начинъ щемъ подбудимъ почитаніе камъ отечество-то въ обстоятелства, кои-то могътъ ся обърнѣ на добро за него.